

Erilaiset oppimistyylit

Abstrakti

Oppimistyylit ovat yksilöllisiä tapoja vastaanottaa, prosessoida ja muistaa tietoa. Tutkimus on vuosikymmenien aikana kehittänyt erilaisia malleja oppimistyyleistä, kuten visuaalinen, auditiivinen ja kinesteettinen tyyli. Artikkelissa tarkastellaan oppimistyylien käsitteitä, niiden merkitystä oppimisessa, tutkimustuloksia mallien hyödyllisyydestä sekä oppimistyyliin liittyvää kritiikkiä. Lopuksi pohditaan, kuinka oppimistyyliä voidaan hyödyntää opetuksessa ja opiskelussa.

Johdanto

Opiskelijat eroavat toisistaan siinä, miten he oppivat parhaiten. Oppimistyylit ovat yksilöllisiä mieltymyksiä ja taipumuksia vastaanottaa, käsitellä ja muistaa tietoa eri tavoin (Pashler et al., 2008). Ajatus siitä, että oppimista voidaan tehostaa räätälöimällä opetusta yksilöllisten tyylien mukaan, on laajasti levinnyt kasvatustieteessä ja käytännön opetustyössä. Tässä artikkelissa analysoidaan oppimistyyliin liittyviä teorioita, niiden hyödyntämistä oppimisessa sekä niiden saamaa kritiikkiä.

1. Oppimistyylien määritelmä ja teoria

1.1 Oppimistyylin käsite

Oppimistyyllillä tarkoitetaan yksilön tapaa suosia tietynlaisia oppimistilanteita tai -menetelmiä. Tähän voivat vaikuttaa muun muassa aistit, kognitiiviset tottumukset ja aiemmat kokemukset (Coffield et al., 2004).

1.2 Tunnetuimmat oppimistyylimallit

1.2.1 VAK-malli (Visuaalinen, Auditiivinen, Kinesteettinen)

Yksi tunnetuimmista malleista on VAK-malli, jonka mukaan ihmiset painottavat joko näköaistia (visuaalinen), kuuloaistia (auditiivinen) tai tuntoaistia/liikettä (kinesteettinen) oppimisessa (Fleming & Mills, 1992).

- Visuaaliset oppijat omaksuvat tietoa parhaiten kuvista, kaavioista ja graafeista.
- Auditiiviset oppijat hyötyvät keskustelusta, luennosta ja kuullusta materiaalista.
- Kinesteettiset oppijat oppivat toiminnan, liikkeen ja tekemisen kautta.

1.2.2 Muita oppimistyylimalleja

Myers-Briggsin tyyppi-indikaattori, Kolbin kokemuksellisen oppimisen malli ja Honey & Mumfordin oppimistyylit ovat esimerkkejä muista, joita on käytetty oppimistyylien erotteluun (Kolb, 1984; Honey & Mumford, 1986).

2. Oppimistyylien hyödyntäminen opetuksessa

2.1 Opetusmenetelmien mukauttaminen

Opettajat ovat pyrkinneet sovittamaan opetusmenetelmiään niin, että eri tyyleihin vetoavat materiaalit ja tavat ovat käytössä (Pashler et al., 2008). Monipuolinen opetus voi lisätä opiskelijoiden kiinnostusta ja helpottaa oppimista.

2.2 Oppimistyylit ja yksilöllinen oppiminen

Itsenäinen opiskelija voi kokeilla erilaisia oppimismenetelmiä löytääkseen itselleen tehokkaimmat tavat. Omien vahvuuksien tunnistaminen voi lisätä motivaatiota ja parantaa oppimistuloksia (Dunn & Dunn, 1993).

3. Tutkimus ja kritiikki

3.1 Tutkimustulokset

Oppimistyyliteorioita on laajalti tutkittu, mutta näyttö siitä, että opetuksen räätälöinti oppimistyylin mukaan olisi merkittävästi hyödyllisempää, on puutteellinen (Pashler et al., 2008). Joissakin tutkimuksissa oppimistyylien huomiointi on tuottanut positiivisia kokemuksia, mutta vaikutukset oppimistuloksiin ovat olleet vähäisiä (Rogowsky et al., 2015).

3.2 Kritiikki ja haasteet

Yksi keskeinen kritiikki liittyy siihen, että ihmiset hyötyvät useimmiten eri aistien monipuolisesta käytöstä eikä kapeasta yksittäisestä tyylistä (Kirschner & van Merriënboer, 2013). Oppimistyyliin uskomisen voi jopa rajoittaa opiskelijan mahdollisuuksia kehittyä.

4. Käytännön sovelluksia

4.1 Monipuolisen opetuksen merkitys

Vaikka oppimistyylien mukaiset mallit eivät yksin selitä oppimista, monipuoliset ja vaihtelevat opetusmenetelmät tukevat useimpien opiskelijoiden oppimista (Coffield et al., 2004).

4.2 Itsetuntemuksen kehittäminen

Opiskelijoiden ohjaaminen itsetuntemukseen ja reflektioon omista oppimistavoistaan voi olla hyödyllisempää kuin oppimistyylikategorioiden käyttö (Hall, 2005).

Johtopäätös

Oppimistyylejä koskevat teoriat ovat inspiroineet monia opetuksen kehittämisen tapoja, mutta empiirinen näyttö niiden tehokkuudesta yksilöllisesti räätälöidyssä opetuksessa on heikkoa. Parhaiten oppimista näyttää tukevan monipuolinen ja joustava opetus, joka mahdollistaa erilaisten aistikanavien ja menetelmien hyödyntämisen. Oppimistyylejä voi käyttää motivaation ja itsetuntemuksen tukena, mutta niiden liiallinen korostaminen on syytä välttää.

Lähteet

Coffield, F., Moseley, D., Hall, E., & Ecclestone, K. (2004). *Learning styles and pedagogy in post-16 learning: A systematic and critical review*. Learning and Skills Research Centre.

Dunn, R., & Dunn, K. (1993). *Teaching secondary students through their individual learning styles: Practical approaches for grades 7–12*. Allyn & Bacon.

Fleming, N. D., & Mills, C. (1992). Not another inventory, rather a catalyst for reflection. *To Improve the Academy*, 11(1), 137-155.

Hall, E. (2005). Learning styles—Is there an evidence base for this popular idea? *Education Review*, 18(1), 21–28.

Honey, P., & Mumford, A. (1986). *The manual of learning styles*. Peter Honey.

Kirschner, P. A., & van Merriënboer, J. G. (2013). Do learners really know best? Urban legends in education. *Educational Psychologist*, 48(3), 169–183.

Kolb, D. A. (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development*. Prentice Hall.

Pashler, H., McDaniel, M., Rohrer, D., & Bjork, R. (2008). Learning styles: Concepts and evidence. *Psychological Science in the Public Interest*, 9(3), 105-119.

Rogowsky, B. A., Calhoun, B. M., & Tallal, P. (2015). Matching learning style to instructional method: Effects on comprehension. *Journal of Educational Psychology*, 107(1), 64–78.